

בש"פ 5588/19 - זהר אטרש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5588/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: זהר אטרש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בתיק עמ"י 53844-08-19 שניתנה ביום
26.8.2019 על ידי כבוד השופט י' עדן

בשם המבקש: עו"ד נתנאל לאגמי ועו"ד אלכסי גלפגט
בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 26.8.2019 בעמ"י 53844-08-19 (השופט י' עדן), בגדרה הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של המבקש.

2. המבקש נעצר ביום 21.8.2019 בחשד להסעת שוהה בלתי חוקי, ביצוע חבלה במזיד ברכב, איומים והפרעה לשוטרי. בקשה ראשונה להארכת מעצרו הוגשה לבית משפט השלום באשדוד ביום 22.8.2019. בית המשפט נעתר לבקשה, והאריך את מעצרו של המבקש עד ליום 25.8.2019. בקשה שניה להארכת המעצר הוגשה ביום 26.8.2019, זאת הפעם לבית משפט השלום בבאר שבע, בשל קשיים מצד המשיבה בהוצאת תעודת עובד ציבור, ונוכח סד הזמנים הלוחץ. בבקשה זו נתבקשה הארכת מעצר למשך 48 שעות, לקראת הגשת כתב אישום בעניינו של המבקש. בהחלטה שניתנה בו ביום, דחה בית משפט השלום את הבקשה להארכת המעצר, משסבר כי לא קנה לו סמכות מקומית לדון בבקשה. לבקשת המשיבה, עיכב בית משפט השלום את ביצוע ההחלטה, וביום 26.8.2019 הגישה המשיבה ערר. הערר נדון לפני בית המשפט המחוזי בבאר שבע עוד באותו יום, בשעה 11:30, והתקבל, בהחלטה שניתנה סמוך לאחר הדיון. בית המשפט המחוזי הורה על המשך מעצרו של המבקש עד לאותו יום - קרי, 26.8.2019, בשעה 15:00, וקבע

עמוד 1

כי "ניתן עוד היום להגיש כתב אישום בצירוף כל בקשה שמבקשים להגיש" (עמוד 5 להחלטה).

3. בשעות הצהריים המאוחרות של יום 26.8.2019, דקות ספורות בטרם סיום מעצרו של המבקש לפי החלטת בית המשפט המחוזי, הוגשה הבקשה שלפני. בבקשתו טוען המבקש, כי בית המשפט המחוזי שגה בבחינת סוגיית הסמכות המקומית, כפי שזו מוסדרת בסעיף 3 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בתגובתה לבקשה הבהירה המשיבה, כי הבקשה השניה להארכת מעצרו של המבקש הוגשה לבית משפט השלום בבאר שבע נוכח קשיים טכניים בהוצאת תעודת עובד ציבור - הנדרשת לשם הגשת כתב אישום - וכדי להימנע מפקיעת מעצרו של המבקש בינתיים, עד אשר יובא לפני בית משפט השלום באשדוד. הודגש, כי עוד ביום 26.8.2019 הוגש כתב האישום בעניינו של המבקש, וכי בקשתו הפכה לפיכך לתיאורטית. עוד הודגש, כי טענותיו של המבקש אינן מעלות סוגיה משפטית עקרונית, וכי לא נגרם לו עיוות דין או פגיעה מהותית בזכויותיו.

4. שקלתי את נימוקי הבקשה ואת טענות המשיבה בתגובתה, ובאתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. מלכתחילה, עיתוי הגשת הבקשה, דקות לפני פקיעת המעצר שבהחלטת בית המשפט המחוזי, לא הותיר פתח מעשי לדיון בה, בזמן שעוד היה לדיון זה נפקות בפועל ביחס למעצרו של המבקש. הדקות נקפו, הבקשה הפכה לתיאורטית, ותגובת המשיבה נתבקשה בדחיפות. לאחר עיון בנימוקי התגובה, באתי לכלל מסקנה כי לא נגרם למבקש עיוות דין, גם לא אי-צדק חמור. באי-כוחו המלומדים של המבקש טענו בדבר חשיבות משפטית עקרונית של הסוגיה, אולם לא מצאתי כי אלו הם פני הדברים (וראו בש"פ 10374/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8.11.2005)); הסוגיות שבנדון דידן אינן חורגות, אפוא, מעניינו הפרטני של המבקש, ואין צידוק לדון בהן ב'גלגול שלישי' (ראו בש"פ 8455/18 אל קרינאווי נ' מדינת ישראל (3.12.2018)); בש"פ 8386/17 אביטן נ' מדינת ישראל (13.11.2017)); לא כל שכן נוכח הפיכתה של הבקשה לתיאורטית.

5. אשר על כן, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"בבאהבשע"ט (27.8.2019).

ש ו פ ט